

DIDEM MADAK
PULBİBER MAHALLESİ

DİDEM MADAK PULBİBER MAHALLESİ

İzmir doğumlu (1970-2011). Liseyi İzmir'de tamamladı. Dokuz Eylül Üniversitesi Hukuk Fakültesi'ni bitirdi. İlk şiirleri *Sombahar* ve *Ludingirra* dergilerinde yayımlandı. İlk kitabı *Grapon Kâğıtları* (2000) ile İnkılâp Kitabevi Şiir Ödülü'nü aldı. Sonraki yıllarda iki kitabı daha yayımlandı: *"Ah"lar Ağacı* (2002) ve *Pulbiber Mahallesi* (2007). 2008'de kızı Füsün dünyaya geldi. Şairin bu üç kitabının Metis'te yaptığı-mız tekrar basımları okurlardan geniş ilgi gördü.

Metis Yayınları
İpek Sokak 5, 34433 Beyoğlu, İstanbul
e-posta: info@metiskitap.com
www.metiskitap.com
Yayınevi Sertifika No: 10726

Metis Edebiyat
Pulbiber Mahallesi
Didem Madak

© Vârisi: Füsün Çelik, 2012
© Metis Yayınları, 2006, 2012

İlk Basım: Mart 2007
Altıncı Basım: Aralık 2014

"Ardından" başlıklı bölüm kitabın
Kasım 2012 ikinci basımına yayımcı tarafından
eklenmiştir.

Kapak ve Görsel Tasarım:
Semih Sökmen

Dizgi ve Baskı Öncesi Hazırlık:
Metis Yayıncılık Ltd.

Baskı ve Cilt:
Yaylacık Matbaacılık Ltd.
Fatih Sanayi Sitesi No: 12/197, Topkapı, İstanbul
Matbaa Sertifika No: 11931

ISBN-13: 978-975-342-604-6

DİDEM MADAK PULBİBER MAHALLESİ

metis

İÇİNDEKİLER

PULBİBER MAHALLESİ

Büyümüş Çocuk Şiiri 15

Gecenin Çekmecesı 17

Poşet Süt 18

Pulbiber Mahallesini Tanıyalım 20

Pulbiber Mahallesi Tarihi 22

Mahallede Bomba Patlıyor 30

Bizden Başkalarına, Onlara, Çocuklara 31

Sevinçli Kedi 34

Pespaye Kedinin Asaletini Anlatan Satırlar

Burada Başlamaktadır 39

Çatlakların Arasında 44

Karşılıksız Hayat 49

Hatalı Teşbihler 64

Kaza Anılar 67

Viraj 79

Kendim Ettim Kendim Buldum 82

ARDINDAN

Laterna 95

Yağmur ve Çilingir 97

Ağrı 98

Vaziyet 102

"Didem'le İlgili Şeyler..." *Müjde Bilir* 107

128 Dikişli Şiir 110

PULBİBER MAHALLESİ

Timur'a, Deniz'e,
Ümitvarolanlara... İzmir'e... Zeyna'ya,

Bu kitap ısrar üzerine yazılmıştır.

İki çocuğun bu hali o kadar sevimli ve güzeldi ki, buz parçaları neşe ile dans etmeye başladılar ve böylece Kay'a bir çift yeni patenle birlikte hürriyeti ve dünyayı verecek olan Ebediyet kelimesini kendiliklerinden yazdılar.

Karlar Kraliçesi, Andersen

BÜYÜMÜŞ ÇOCUK ŞİİRİ

Hülya'ya

Artık büyü diyorlar bana
Ekmeğini salatanın suyuna banma
Ben artık büyüyüm Füsün
Zengin evlerinde Harry Potter oldum bu yaştan sonra
İstanbul'un kargaları İstanbul kadar kocaman
Bağırmak denen bir adam saltanatını kurmuş burada
Birçok şarkının ortasında yürürken İstiklal Caddesi
Tomtom Mahallesine taşıyor beni
Ben yürümüyorum Füsün cadde yürüyor
Bir cadı olduğumu buradan anlıyorum
Hiçbir takım tutmuyorum, yıldızların takımından başka
Bilirsin işte erkekler büyükayı, kadınlar küçük cezve
Bugün bir harf girdi atmosferime, tutuştu ve yandı
Siyah bir gelinliğe benzeyecek bu şiir
Uzun kuyruklusundan

İmgelerle yer değiştiriyorum Füsün
şiirin bir odasına üç yüz milyon vereceğim
Durmadan mazmunlara sürgün gidiyorum olmuyor böyle.
Cümle kapıların önünde kelimelerle beş-taş oynuyorum.
Karanlık sokaklardan biraz korkuyorum
Ama korkmuyorum da esasında.
Pardon diyorum ayağıma bastığında dünya
Saçlarımın ucundan başlıyor artık kırılma
Kelimelerin tadına bakıyorum
Zehrinden korktuğum acı kelimeler yutuyorum yanlışlıkla.

Kahverengi bir delik açıyor sayfanın ortasında
Elimde tuttuğum sigara
Ucu olmayan dize yakışıyor şiire

GECEİN ÇEKMECESİ

İnsanlar öldüler, hep öldüler, bir gün öldüler

Anlaşılmaz!

Gecenin çekmecesinde unutuldular sonra

Bir inci kolye gibi dağılmış boncukları.

Belki bir gün balkona çıkar

Blok flütle çocuk şarkıları çalarım

"Dostluğun biz sevgisiyle toplanırız burada"

Sizler, bizler, ne bileyim herkesler...

İnsanlara uyanmalarını kim söylüyor Füsün

Kim sabah oldu diyor onlara?

Bana artık büyü diyorlar

Bütün renkleri mezun etmişler hayatlarından

Karanlığa emekli öğretmenler gibi sanki insanlar.

Bilirsin işte Füsün gidişinden bu yana

Hüzün sektöründe bilfiil yirmi üç sene görev yaptım!

İnfaza götürürken bari üstbenlerim

Gözüme bir gökkuşağı bağlasalar.

Bir gece kalkıp bütün ışıkları yakacağım Füsün

Şiirime ışıktan bir nokta koyacağım!

POŞET SÜT

Süt deyince hep müstehcen şeyler geliyor aklıma
Şiirde tam pansiyon kalıyorum Füsun
Tonton kediler var bu mahallede hepsi de yazılıyor bana.
Ben sütleri hiç dökmüyorum Füsun
Kediler âleminde raconsuz bir davranıştır zira.

Bana artık büyü diyorlar
Kar tanrı kokuyor oysa Füsun, bilmiyorlar.
Hızır sesi geliyor uzaklardan, çok uzaklardan
Beyaz bir varlığın talaşı gibiyim
Ufalanıyorum İstanbul'a her kar yağışında
Geçen gün falımda beyaz bir kaplumbağa çıktı
Ben ona kardan kaplumbağa dedim, ismi bu
Artık büyüyüm Füsun
Bu mahallede bana kar helvası diyorlar
Soğuk ve tatlı manasında yani
Nam-ı müstear gibi bir şey bilirsin
Eriyorum Füsun
Sütten derelere karışıyorum aşk dediğimde
Harbi seviyorum yani
Acı denizlere doğru akıyorum

İki yaşlı ve iki başlı iki gövel ördek gibi
Gölümüzde yüzüyoruz kanımızdan canımızdan
Mahalleli pulbiber ekiyor suyumuzda
Nilüferler gibi açılıyor taneleri.
Güzel ve ağırdılar diyecekler
Oysa paytak ve kırmızı kanatlıyız
Bizim familya uçar, uçarıdır, uçacağız...

Yanlış da olsa fiiller için çekici bir kadını

Pulbiber Mahallesinin düm-tek tarihinde
Acıdan sızlarken burnumuzun direği
Morarmış çarşaflarımızı bayrak diye asardık
Dokunsalar dağılırdı iyi pişmiş kurabiyeler gibi kalbimiz
Kıtırdı ve çıtırdı
Nedense iki kuşun ismine benzerdi kalbimiz
Biz böyleydik işte, lezzetimiz de böyle... böyle... böyle...

Bu mahalleye Cenevizlilerden kalmışım
Bir elli altı santimlik bir kule olarak
Ferman tarihince
Göge doğru uzanan bu beden de bizimdir icabında.

PULBİBER MAHALLESİ TARİHİ

Mahallemizde fazla aşk, fazla kediyi,
fazla kedi fazla felaketi kovalardı.
Havaya ateş eden tabancalardı isli binalar.
Herkes şiir kişisiydi, Zeyna* şiir kedisi
Gözleri fotoğraflarda kırmızı çıkan bir albino
Herkesin badiresi vardı, herkesin felaketi
Alışverişlerde bir badireye iki felaket trampa.

Bir deliydi mahallemiz ilaçlarını içmeyi unutmuş
Mahallenin sapığı mantosunun önünü açıp
Düşlerinin pul pul dökülen derisini gösterirdi Leman'a
Minör hayatların majör depresyonu,
Eklem yerlerinde iyileşmezdi egzama.
Ay sedefe yakalanmış yüzüyle
Saklanırdı bulutların arasında
Aniden açılan bir bavuldan
Sokağın ortasına, tekerlenerek çıkardı sonra.

Fazla sıkmaktan kopmuş diş telleri sarkardı ağzımızdan
Dükkân çoktan senindi bizde ahenk kalmış olsa.
Komşulaar... Komşular! Yetişin ritmimi bozdular.
"Sus kıııızz somyanın yayı mı fırladı bir tarafına..."

Mahallemizde her şey grafiti sanatına hizmet ediyordu
Sprey boya kusardı duvarlarımız sabahları
"Çöp tenikesini orozpu karı gibi gezdirme lan"

Şiir şiir olalı böyle şiirsizlik görmemişti.

Acılarınızın karnı bahar olmuş madam dedi Zeyna!
Kelimeler içimde film çeviriyorlardı
Karnımdan şarkılar çıkacak Zeyna dedim
Karnımdan ışıklar...
Karnım otuz yedi ekran bir televizyona dönüşecek
Ve izlenme oranı yüksek bir paranoyak gibi,
Güneş sisteminden uzaklaşan bir gezegen gibi
Karnımdan çıkan şiirleri yazacağım.
Ve sonra göbek deliğime basıp şiiri kapatacağım.

Bu son derece acıklı durum için ne yapabiliriz Zeyna?
Elleri titreyen Türkan Şoray için ne yapabiliriz,
Leğende çırpınıp duran balıklar için?
Ay böyle tencere kapağı gibi yuvarlanırken sokakta
Ortalığa çeki düzen verecek bir kadın lazım
Önce acısını almak,
Şerit şerit soymak, sonra bekletmek biraz tuzlu suda...
Kara sularını akıtmak lazım.
Bunlar bizim tariflerimiz, mahallemizin
Kim koklasa hayat pişirmiş bu kızları der.
Dünyaya bir kadının eli değse Zeyna!
Şöyle ağır bir halı gibi çırpılsa
Tozlar havalansa...

* Zeyna bir ankette,
kadın mahkûmların en sevdiği
TV dizisi kahramanı seçilmiştir.

Senin için iyilik melekleri kopyalasın hayat!
Şeytan yapıştırırsın inşallah hayat sayfanın ortasına!
Bu davada maykıl ceksın gibi aklanırsın inşallah!
Ekmek fırınları gibi maya kokasın, teknelerden taşasın...

İnsanlar için dualar ve beddualar icat etmekten başka
Ne yapabiliriz Zeyna?

Mahallemizde her kalpten bir ok fırlıyordu
Hatıra defteri sanatına doğru.

Leman'la Taksim'deki banklara oturup iğrenç yedik.
Tespihimi çekiyordum.
Tırnak etlerimi koparmamak için, cumartesiydi.
Kadınlar paskalya yumurtaları gibi süslüydü.
Her şeyin kırığının alındığı
Voltaı düşük fakirhaneler gibiydik.
Kırık piring, kırık yumurta... Semt pazarından ucuza.
Kalbin kırığından söz etmeye sıra bile gelmiyordu.

Beklemek üzerine felsefe kitabıydık
Her şeyi bekliyoruz diyorduk
Hayattan ne beklediğimizi soranlara
"Her şeyi" deyip iğrençlerimizi dışlıyor
Tespihimiz şeytan tırnaklarından eşiklere takılıyor
Takılıp tökezliyordu ara ara.
Hayat gözlerini yummuş soruyordu durmadan
El el üstünde kimin eli var?
Şapkadan tavşan çıkaran şairler okulundan atılmış
Kol manşetinden şiir çıkaranlara intisap etmiştik.
Acaip dalgalar geçiyordu üstümüzden.

Rutubetten akmayan tuzluklardan farkımız yoktu
Biraz pirinç atmak lazımdı bana
Kıçına vurarak şiir ekeledim ortalığa
Aranıyor ilanlarındaki resmi de benzemiyordu kendine
Kayıp bir şiir çıkardım
Aaaaa dedi Leman şaşırdı.
Dizelerden birini düşürmüş ve sonra bulamamıştım.
Haytalığa gitmiş olabilirdi ya da sinemaya.
Tabelamı astım:
Bu şiirde asgari sanat tarifiesi uygulanmaktadır!
Sonra bağırdım:
Bul karoyu al parayı!
Bizi ancak dili ile sinek avlayan kurbağalar paklardı

Karasevda AŞ'nin hissedarları
Kuruyup bir kabuktan ibaret kalmış karafatmalar
Siğil gibi yapışanlar ve derbeder olanlar
Halka açılıp hisseleri elinde patlayanlar
Fonları düşük yapanlar aşktan
Vareste tutulanlar hayattan
Pulbiber Mahallesinin sakin olamayanları
Bağbozumu olanlar, kayatuzundan turşu kurulanlar
Zaman zaman merdiven başlarının
Örümcek ağlarından saçlarını okşayarak
Anlatacaklarım bu kadar!

Değildi

Kuşbazların güvercin kavgalarını dinledim
Bir kuşbaz emaneti diğerinin kalbine saplamış
Uçmak kelimesi ölmüştü.
Artık, kuşların kanat çırpmaları işte,
Hah işte o, evet evet o, denilebilecekti.
Havada süzölmek yani, hani o boşlukta
Hani bulutların arasında.
Bu tarifler mahallemizin tarifleriydi, bize aitti
Tariflerimizden saçılan kokuları kim duysa
Bu kızlar hayatın içinde pişmiş derdi.

Başka kavgalarda, başka kelimeler ölmesin diledim.
Pandorayı bir kumaş cinsi sanırdım çocukken.
Annemi ziyaretten dönerken
Sarılık olurdu esmer kardeşim, sarışın oldum diyerek.
Ben de sarılayım, sarışın olayım isterdim.
Annesi ölmüş çocuklardan tarifler bulaştı bana.
Kelimeler ölsün istemem bu yüzden
Tarifler sırasında beklerken
İstemem içimde ezilsinler.

Apoletleri sökülecek kelimeleri seçiyorum
Kel farelere peruk olarak satılacak
Lağımlarda büyümüş karanlık yiyerek.

Takatim yok o kadar
Kelimeler ölsün istemem.
İsterim ki kelimeler bahçe havuzumda kırmızı balıklar gibi yüzsünler
Defterlerimi bu sene annem kaplasın.
İçimi ezmesin isterim tren sesleri.
Taş olsa dayanmazdı denir bazı acılara
Kaç zamandır şarapnel demek isterim
Şarapnel şarapnel şarapnel...
Niye demek isterim bilmeden.
Çapaklı kelimeler ayıklarım gözlerimden sabahları
Racon hışırdatırım kaçsın diye kolay kuşlar balkondan
Kaç zamandır ha bitirim, şimdi bitirim diye diye
Kaç zamandır bir tren tarifesini şiir diye yazarım

Kelimeler birer birer ölüyor,
Kalem büyüsünü kaybediyor
Bense mausa hakim olamıyordum.
Ellerime hayretle baktım.
Tariflere, tarifelere bulaşmıştı
İki elim tariflerde yazıyordum.
Ölü kelimelere minik mezarlar kazıyor
Ağlayarak gömüyor
Kibrit çöplerine taktığım mezar kâğıtlarına
Burada yatıyor yazıyordum.
Kelimelerin mezarlığında gece bekçisiydim.
Dirilecekleri günü bekledim.

MAHALLEDE BOMBA PATLIYOR

Mahallemizde bomba patladı
Martılar çok uçtular
Mahallemizin çığırtağan gözyaşları olup havaya saçıldılar
Bu bir çocuk romanıydı, artık anlaşılmıştı
Çocuk sonunda ölecekti, geleneklerimize göre
Son duası olarak patlamış mısır sunacaktı tanrıya
Bu bir oyun romanıydı, bir araf
Sırtından bıçaklanacaktı daima çocuk
Sendemibrütüs balığı kızartacaktı şiirin kara tavaasında
Yanında roka, üstüne tahin helvası
Şangur şungur bir romandı bu, anlaşılmıştı
Gözlerdeki buğu camlar gibi kırılıp inecekti aşağıya.
Biz de ölmüş olabilirdik dedi Leman
Bu söz nedense aklımda kaldı.

Bazı geceler uyanıp sigara içiyorum karanlıkta
Odamdaki aynada yanıp sönen küçük kırmızı bir yıldızım
Musevi bir kadının ruhu dolaşıyor evde, ya da Müslüman
Ya da ateist bilmiyorum
Gelip yamuk tabloları düzeltiyor, biraz çorba içiyor mutfakta
Sanırım yağmuru yapısalıcı bir yaklaşımla karşılıyor
Saçma bir kadın, anlaşılmaz
Ama iyidir saçmalamak dostlarını satmaktan
İyidir adanmak, yalandan
Bir çocuk romanı olarak anlaşılmıştım artık.

BİZDEN BAŞKALARINA, ONLARA, ÇOCUKLARA

O gün içime çok şarap döktüm
O gün içime çok kahve döktüm
Sanırım lekelerin ülkesine gelin gidecektim
Zamanın başı bacaklarımın arasından çıkmıştı
Galiba yine doğuruyordum
Bu sefer melek biçiminde bir bebek
Bir daha sefere yürek, en son bir kelebek.
Kendimi Hz. Meryem'in Pulbiber Şubesi gibi hissediyordum.
Tüm zamanlarım kanatlanıp uçuyordu
Rahmin kadar konuş diyorlardı bana
Hamile kalıyordum oysa durmadan roman kahramanlarından

Lekelerin ülkesine gelin gidecektim
Gidip bir ambulansa şoför olacaktım.
Kanamalı bir hastam var abi, durmadan doğuruyor da...
Ya da caddede tramvay
Kırmızı bir kaynaştırma harfiydim
Elbette çanlarımı çalacaktım
Ben tünel olacaktım, sevgilim istiklal!
En son taksime varacaktık.
Ünlü bir aşk şarkıcısı olacak,
İstanbul'un vücudunda turneye çıkacaktım.
Annemin ölümünü eskiciye satacaktım
On mandal karşılığında.
Bol rüzgârlı bir balkonum olacaktı, dalgalanacaktım

Soba ıra parçaları hayal etmeye başlamıştı.
Kışın am kokulu soluğunu istiyordum
Hayatımın gizli yerlerine fare zehri koymuş bekliliordum.

Zamanın başı bacaklarımın arasından çıkmıştı
Eski eski kokuyordum.
Büyüyordum, büyüdüğüm den emindim, biliyordum.
Kendimi elimde ekşi bir elma gibi atıp tutuyordum.
Havaya atıp yakalıyordum
Aramızdan geçen zamandı, biliyorum kanatları vardı
Kimbilir bu gidişin dönüşü olacak mıydı?

Mahallemizde bomba patladı
Kulemiz yıkılmadı
Yıkılmadı, ayaktaıdı!

SEVİNÇLİ KEDİ

Zeyna durup güneşe baktı
Işık çubukları ve uzun beyaz bıyıkları birbirine karıştı
Zeyna'nın ağzı mı güneşti, yoksa güneşin bıyıkları mı vardı?

Çocuk ve Allah'tan sayfa çekip okudum Zeyna'ya
Gel zaman git zaman şiir falcısı olmuştum
Bay Keltoş gelecek bugün dedim,
Gelip göbeğinde dümbelek çalacak.
Birden içimde sevinçli bir gezegen keşfetmiştim
Muhtemelen hayat vardı.
Bir gün ithaflardan bir şiir kuracaktım
Beni maceralara sürükleyen ruhuma,
Eminönü'nden kokulu diye aldığımız
Ama kokusuz çıkan mumlara...
Şiir ithaf edecektim yerli yersiz herkese.
Hayatın karşısında ikide bir ayağa kalkması gereken sanıklara...

Bugün en tombul güvercinimdi benim zaman
Kırmızı ayaklarıyla kalbime konup sonra uçan

Bay Keltoş'a hayatımı anlatacaktım
Emekli bir yanardağ olduğum halde
Kendime karmen süsü verdiğimi,
Bütün gün esneyerek pencerede oturup,
Boing bilmem kaç ile pike yapıp duran yaşlı pilotla kesiştiğimi
Gülveren bayanlar cemiyetinden ihraç edildiğimi,
Elmasoyanlara kabul bile edilmediğimi
Hepsini, hepsini anlatacaktım.
Noel Babalara satmak için diktiğim gömleklere
Hristo teyel yaptım gün boyunca
Zeyna etrafımda sevinçle dolaşıp duruyordu
Bu sayede evin iaşesi sağlanacak
Zeyna'ya bir miktar mama alınabilecekti.
Noel Babalar sakallı değil sakarlar, biliyor musun dedim Zeyna'ya
Tıraş olurken yüzlerini kesip bir paket pamuk yapıştırıyorlar
esasinda
Aslında kaymak gibi adamlar.

Zeyna sanırım tüm bu gevezeliğe katlanacak kadar neşeliydi.
Ateş püskürdüğüm falan yoktu, hayatımdan memnundum
Gel zaman git zaman şiir falcısı olmuştum
İadeli taahhütlü erişim sistemlerini kullanıyordum
Ruhumla lavlar arasında.
Sonunda kendime ait bir acısavar dili bulmuştum.
Buna kırmızı tırtıl dili bile diyebilirdiniz
Bir şiiri yaprak kabul edip utanmadan kıvrılıp duran ortasında.

Bay Keltoş on yıl hapislikten sonra
Göbeğinde dümbelek çalan ve kasımpatı alan bir adam olmuştu.
Saçları dökülmüş dişleri sağlam kalmıştı
On yıl demli çaylar içmiş ve merak etmişti beni.
Pet şişede şarap yapmış patlatmış
Yine yapmış ve yine patlatmış,
Bazı arkadaşları ölmüştü şarap daha olmadan.
Çay ve şarap gibi kırmızı şeyler içilmişti dışarıda da
Kan gibi kırmızı şeyler de dökülmüştü
Kriz patlamış, kira uyarlama davaları açılmış
Yüksek mahkeme içtihat da değiştirmişti.
Görölmek istemiş ve görölmüştük biz dışarıda
Alnımızda tuhaf damgalarla.
Omur aralarımıza sıkışmıştı maceralarımızın sinir uçları
Çok ağırlar omurdardı ruhumuzda
Bay Keltoş bazı sözleri tamamlamazdı...
Bilirdim bazı sözler var içeride.

Geceye doğru ilerledik el ele
Girmiştik bir kere karanlık bir tarikata
Çıkış yoktu.
Zeybek çalarsa hiç kaçırmaz
Lambada konusundaki tezimizi
"Onların ağırlığı kadar ağırlık atmışlığımız var"
Başlığıyla sunardık anında!
İddialıydık siyah göz yamaları kesmekte korsanlara
Fason üretim yapıyorduk
Dikiş makinelerimizden kıvılcımlar saçılırken.
Sence bu eski bir denizci şarkısı mı?
Winston balanced blue, balanceeeeeeeed, blueeee

- İzmaritlerden kopya çekmişsin sen
- Çekmedim
- Çekmişsin
- Bir kere ben kokoş sigarası içiyorum, ince uzun olanlardan

Şiir falı baktık
"Hain karanlıklar devam etmekte
Çocuğum ikimiz kaldık"

PESPAYE KEDİNİN ASALETİNİ ANLATAN SATIRLAR
BURADA BAŞLAMAKTADIR:

*"istanbul'un orta yeri sinema
garipliğim, mahzunluğum duyurmayın anama"*

Pazardan alınmış esma marka terlikleri ile
Çatlak topuklarını sergileyen kadınlara da...
Şiir ithaf etmeye karar verdim böylece
Karasineklerin hücumuna uğrayan bir şiir hayal ettim.
Başım döndü.
Sanki yanımdan bir tinerci geçiyordu
Ve kimse dudaklarımı bana uçuklamıyordu.
Yoktu üstüme yapışmış bir karabasan
İtmek gerekmiyordu, git demek ve terlemek
Kana niye köpürüyorsun diye sormak geçmişti
Eşiğe niye düştüm diye...
Başım döndü
Sanki yanımdan bir balici geçiyordu.
Kanım soğuyarak baktım dünyaya
Pek tanınmayan bir artistin bulmaca fotoğrafı gibi
Kim bu, kim bu
Nereden hatırlıyorum.

Zeyna kraterinden içeri bakan Tekir'e kaptırmıştı
Keyfi yerindeydi.
İtlerden ben korktum
Pisliğimi ben gömdüm.
Bugün sinek avlıyordum.
Yazmak istediklerimin etrafında gezindim.
Bugün hayata bir zararım dokunsun istiyordum.

Dilini şaklatarak mikrofonu test etmeye uğraşan şarkıcıyı
Çalışkan çocuk diye alkışlayan o kadına da
Bir şiir ithaf etmeye karar verdim.
Ki tırnakları da itfaiyeci kırmızısına boyalıydı.
Tehlikeyi güzelleştiriyordu.
Su ve toprakla dolu kovalardan oluşan bir alfabesi vardı
O da yazabileceklerini yazdı.

Y A N G I N

G I N A

A N...

N A...

I N G A

Gitgide anlamsızlaşıyor ya da ağılıyordu.
Sınırlı alfabesi için de bir ithafa hakkı vardı.
Kadınlar pek kızgın baktılar ona
Erkekler gözlerini kaçırarak...

Bay Keltoş'un gelmesini beklerken
Oturup şiir ithaf edilecekler listesi çıkardık Zeyna'yla

ŞİİR İTHAF LİSTESİ:

Zeyna'nın büyük mavi gözlerindeki çapağa,
Eski dünya düzenine,
Camel paketlerine,
Bay Keltoş'un keline,
Camların çok kirlendiğini düşünen kadına,
Boşver, yağmur yağacak diye camları silmekten vazgeçen kadına,

Vazgeçmeye,
Ve hatta yaşasın vazgeçenlere,
Adımın göz anlamına gelmesinin bir rastlantı olup olmadığı
hususlarına

Rastlantının olup olmayacağına dair dini meselelere,
Yazgısına küfredenlere,
Onu koynunda besleyenlere,
Raif Bey'in Zeyna'nın tüylerinden sıkılıp
Beni ve Zeyna'nın tüylerini silkelemesine,
Kuyruk acılarına,
Ve sonunda ben gibi kuyruksuz kalanlara,
Kuyruksuz kaldığı için bir daha kuyruk acısı duymayacak olanlara,
Duysa da fark etmeyecek olanlara,
Acı eşiğinin olmadığını söyleyen Emily Dickinson'a,

Dilimin ucunda, dilimin ucunda deyip hatırlayamadıklarımıza,
Ve hatta dilimizin ucuna,
Şu an yaşadığım ithaf çılgınlığına,
Az düşün çok ithaf et diyenlere,
Hadi hiç düşünme diyenlere,
İkide bir vasiyet yazanlara,
Vasiyetlere,
Sıhhi şairlere,
Kibar beylere,

Kadınlara,
Bizim mamüllerimizi tercih edenlere,
Acıkınca, ne gelir aklına
Coca colaaaaa.....'ya,

Zeyna ile birlikte gidip uzun uzun dolaba baktık
Diet cola alıp geri geldik,
Sonra tuvalete gittik
Ben Zeyna'ya ne istiyosun diye sordum
Kendisinden peşimde dolaşıp durmamasını
Mümkünse uyumasını rica ettim.
Çıkıp masaya oturdu.

Listeyi gözden geçirdik. Uzun olmuştu.
İçi ateşlerle dolu bir ırktan gelen emekli bir yanardağ için bile
oldukça zordu.

Yine de vergi iadesi zarflarını doldurup durmaktan iyiydi.
Bizde devalüasyon yoktu
Hayatımızdan altı sıfır atamazdı kimse.
Yanardağlar asla küçültmezlerdi kendilerini.

Ateş püskürüp durmuyordum artık
Böylece tam tepeme bir baz istasyonu kurdular.
Işığı durmadan yanıp sönüyor ve radyasyon yayıyordu.
Arsenik ses renkleri ecza dolabında saklambaç oynarken
Yaraların sarılmayan kısmında patlardı flaşlar.
Tilkilerimin kuyrukları birbirine değişiyor
Kısa devre aralarında yaşıyordum.
Birbirlerine gönderdikleri fotoğraflara baktım.
Aleni yasadışı dinleme yapıyordum.
Yeni TCK bu durumu yasaklamıştı.
Çok sosyal, çok sesli, çok görüntülü idiler
Cihazlar sarkan kulaklarından onlar kabul edilmişler.
Gözler bakmaktan kısa modaydı şimdi.
Astarı sarkmış özellikle yüz­süz yerlerinden...
Haksız tahrik ediliyordum
Asosyal ve emekli bir yanardağ olarak
Kırmızı tükürükler püskürtsem meşru müdafaa sayılır mıydı?
Nesebime küfrettiler diyebilir miydi bir yanardağ?
Küçük kırmızı saçmalar fırlatsam havaya
Cezalandırılırdım muhalefetten ateşli silahlar kanununa
Asaletimin pankartını taşımaktan yorgundum.
Beni dağıtmalarına engel olmalıydım.
İrkimin ebedi ve edebi geleneklerine sahip çıkmalıydım.
Asaletimin pankartını taşımaktan yorgundum.

Şiirin ortasında striptiz yapan kadına da
Bir şiir ithaf etmeye karar verdim.

ÇATLAKLARIN ARASINDA

Çatlak topuklarını sergileyen kadınlara

Yanardağlıktan emekli olduktan sonra
Gel zaman git zaman şiir ithafkârı olmuştum.
Zamana emir verdim.
Ona dedim ki: Gel zaman!
Zamana emir verdim
Ona dedim ki: Git zaman!
On emri bile olmayan bir yanardağ eskisini kim dinlerdi.
Kurdun karnındaydım
Uyuyan güzelin rüyasında sayıklama
Kedinin çizmesi söz konusuydu
Ve kanlı yollar belirmesi kollarımda.
Serbest değildim, yasaklanmış da.
Lavlarımın akmasından korkarak ağlamadım
Yüzümde oluşacak haritayı silemezdim bir daha.
Herkes bir daha derdi, bir daha ağla
Bis yap derlerdi. El çırparlardı. Tempo tutarlardı
Ağla. Ağla. Ağla...

Ağlamadım.

Ağlamayan kadına teşvik fonundan kredi vermiyorlardı bile

Bol zamanlı yağlı katmerler bile ısırmışlığı yoktu

Kalemi ağzına sıkıştırıp şöyle kıcıını sallamışlığı

Sonra çok üzölmüşçesine tuvalette ağlamışlığı

Kırmızı maşrapa suratlarından sızan suyu

Ağlamak sanarak kutsamışlığı bile...

Yoktu.

Bu sadece bir bardak biradır

Hayır o biradır.

Hayır sadece bir bardak biradır.

Hayır o biradır.

İnadın meyhanesine müdavimdi
Ne var, derdi yağır olmuş peşkiri ile inat
Ne var!
Çok kurulanmış elleri çatlak
Çatlakların arasında, çatlakların arasında...
Ne var!
Yer fıstığı yerine gül fıstığı yer
Fıstıklar deri değiştiriyor derdi kabuklarını soyarken
Fıstıklar usanmıştı bir gül, bir yılan olmaktan
Birayı yalnızca bir bardak bira olarak göremez, şairlik ederdi.
Bir geyik kolunu masaya dayamış izliyordu
Toynakları kirliydi av mı avcı mı diye sormaktan
Bira göbekli bir geyikti.
Ve biranın sadece bir bardak bira olarak kabulünden yanaydı

Yarısı yenmiş kafamın ucundan biten güllere baktı.
Güllerin renklerini de kafamın yarısıyla bir yemiştım.
Gülobur bir harami gibi, gül yaprağından harmanilerimle
Kafa yiyen bir eşkıya olarak
Saklayacak bir yerim yoktu ganimetlerimi
Karanlık şiirlerden başka

Kardeşim sevgilime mektup yazdı
Bir yıldız gibi kayıp gitmesinden korkuyorum diye
Yıldızımın sivri uçlarını törpölüyordum ben o sıra
Kullanılmayan tabut kapaklarıyla.

Asaletimin pankartını taşıırken yakalandığımda

Arsızca sıırttım.

Yarısı yenmiş aklımdan biten gülleri koparıp onlara attım.

Onlar şiir, şiir diye koşup kapıştılar

Bence şiir değİllerdi bile, benim bir şiirim hiç olmamıştı

Onlar güldüler bir kere, güldüler bin kere güldüler

Kocam kardeşime mektup yazdı

Bence yapacak diye!

Ne yapacağım diyordum

Ne yapacağım diyerek, durmadan bunu söyleyerek.

Günahlarımı çıkarıp ceplerimi ters yüz etmişim çoktan.

Dil çıkaran bir cesetmiş diyerek sanki hayat

Kendime karşı büyük taarruzun son gününde

Güneşten bir ışın kılıcı koparıp savaştım.

Benim diyerek, kılıcım zannederek...

Yarısı yenmiş aklımdın

Kalan yarısı çileden çıkmış

Habire tekkeye odun taşıyordu.

Ölür şimdi diyerek. Ölür zannederek.

Meselem neydi Müslüm Baba?
Ne babam sordu bu soruyu bana
Ha babam
25 kere estağfurullah...
Bankamatiğimin şifresi oldu sonra.
Açıklanmış şifreleri kullanma
Sayın Mudimiz. açıklanmış. şifreleri sakın! Kullanma!
Aynaya bakma, dağılırsın!
Toplantı ve gösteri yürüyüşü yapma
Alınırsın!
Şak şuka şak şuka şak şuka şaka da şukaaaaaaaaaaaaa.
Bay Keltoş "devrim için savaşmış, yaralanmış ve hapis yatmıştı"
O göbeğinde dümbelek çalan bir adamdı.

* Arkadi Gaydar'ın *Küçük Trampetçi* isimli çocuk romanının başlangıç cümlesinden. Sonraki cümle ise "Annem Volga Nehrinde yıkanırken boğulmuştu".

KARŞILIKSIZ HAYAT

Efendimize

Sahte rakımdan düştüm Efendimiz, galiba kör oldum
Acaip bir atmosfer yarattım
Tuzluk, kapatılmış kahve falı, ütü suyu, ceza kanunu...
Hiçbir şey kalmamış gibi olduğu için oldu bu
Hiç acımıyormuş gibi...
Acım uzakta kendini çekiyor Efendimiz
Ben burda balkabağından bir pranga ile dolaşıyorum

Bir cadının içli geçmiş zamanındayım
Elektrikli süpürgeinden zalim toz yumakları boşaltıyorum.
Bu tozlar her şey efendimiz, sözler ise hiçbir şey
Kuşlar sözlerin arasındaki boşluktan sıcak ülkelere göçerler
Sözlerin arasındaki boşluğa
Bahçedeki kuru yaprakları süpürür insanlar
Sözler ağır alışveriş torbaları gibi
Gitgide taşınmaz olur Efendimiz

Sözleri tekrarlayarak yok eden çocuk gibiyim
Acı çekmeyi öğrendiğimde ismimi de öğrendim

"Sus-dinle-sus-sus-dinle-sus...
kapısesikilitsesikapısesikilitsesi..."
Sesleri dinleyerek büyüdüm Efendimiz
Beyaz etli çuprayı deşeleyerek
Yeşil elmayı dişleyerek
Sokağa atılmış bir Çin Aslanı kadar şaşkın,
Rüyamda bilmediğim bir yazıyı okuyup anlayarak
Ne anladıysam sonra ağlayarak
Gübre yığınlarından tüten dumanı koklayarak
Sonra vesikalık fotoğraflar çektirerek
Kimini beğenip kimini beğenmeyerek
Yüzüm kilitlendiğinde anahtar sözler yoktu efendimiz
Sözlerin arasındaki boşlukta
Acı çekmemeyi öğrendim.

"Gül ağacı değilim" çalarken hafiften metroda
İstanbul'un yanık kablo kokan damarlarında
Ayağımda balkabağından bir prangayla dolaştım.
Tüm yüzlerde sizi görüyordum Efendimiz
Gidiyordunuz, devam ediyordunuz, âşık oluyordunuz
Ayağınız tiksintiler ayağıydı
Ucuyla ölü bir fareyi mazgala iteliyordunuz
Küçük kızların saçlarını bahçıvan makasıyla kesiyordunuz
Romatizmanız hafiften sızlıyordu, ayakkabınız da vuruyordu
Bebekler gibi süt kokuyordunuz bir yandan da
Siz herkesin gül ağacı, herkesin ısrarıydınız
Eliniz tiksintiler eliydi, şeytanı çatlayanlar elinize doğardı
Ve siz portakalı uzun uzun soyar, başucuma koyardınız

Ortam şiire acaip müsait Efendimiz,
Acaip bir atmosfer yarattınız
Kar yağdı, yüzümün yolları kapandı.
Hayır, tuzlama çalışması yapmıyorum Efendimiz.
Ne bir kimseyi göresim var, ne konuşasım bir kimseyle
Hayır, insanları sevmiyorum efendimiz
Çok soru soran bakkalı, işgüzar sekreteri
Pantolon ağlarından dakikalar fırlayan kart zamanparaları...
Hayır, hiç kimseye acımiyorum Efendimiz.
Kendimi de ağlak suratımı görmemek için
Çokonat reklamına gönderdim.
Arınmadan gelmesin.

Zavallı kendim!

Tasfiye edilmiş bir merkez komite üyesi gibisin.

Şimdi hiç kimse yok Efendimiz
Şu tuzluğu elinin tersi ile itip devirecek biri
Fal kapatıp bakacak biri
Babazula çalacak, Janis Joplin dinleyecek biri
Fiillerime uygun cezayı şu kanundan bulacak biri,
Cezalandıracak ve beraat ettirecek biri,
Sanığı son sözünü söylemeye teşvik edecek biri
Pulbiber Mahallesi vakanüvisi işbaşında şimdi
Hayaletler için masumiyet karineleri icat etmektir işim
İlkem hayaletleri aklamak, görünmez olmaktır
Karnımdaki 37 ekran televizyondan
Kılıç şakırtıları ve at sesleri geliyor
Bir iç savaş hikâyesi
Bir marduk efsanesi
Renk ayarlarımı yapıyorum, acaip bilim kurguyum
Didem Madak kangurular gibi şiirlerini karnında taşır
Bir ideolojiden diğerine zıplardı
Stigmata problemlerini beş dakkada çözer
Ağır bir şey taşırmışçasına hafif kambur dururdu
Benden iyi belgesel olur kız Zeyna, ha? deyip
Kulağını çekiyorum
Gölgelerin gücü adına!
Şimdi bir hayalet uzun çivileri elime zaplar.
Göbek deliğime basarak kapatıyorum şiiri.

Pulbiber Mahallesinin tarihi kaçarken vurulmuştu.
Sen bir yampirisin dedim,
Sen kendini bilmez bir yengeçsin
Sen... Sen... aşağılık ay budalası...
İşte yine küfrün sokaklarında lambalar yanmıştı.
Şimdi olacaktı
Belki biraz daha uğraşmak lazımdı
Tanrı hilali bumerang gibi kullanıyor
Beni bol kesik kafalı bir korku filmine fırlatıyordu
Pulbiber, mahallenin ismi olmuştu.
Biber pul olup gitmişti işte,
Ne güzeldi yani, hafiflemişti.
Ağla ağla açılırsın bir kelimeydi Pulbiber.

Hız. İsa karşıdaki Lambacının alın çizgilerine gelip oturdu.
Yan kahveden bir Türk kahvesi söyledi kendine
Yürüklerin İbrahim "ayıpsın bi garar" diyerek
Kokusu güzel, kendisi güzel kahvelerden getirdi ona
Böylece avizeler ve lambalarla dolu dükkân
Şıkır şıkır oldu sesler ve ışıklarla

Lambamı dünyamın tavanına asmıştım işte
En bi tavanına.
Mor ötesi ışıklı bir lamba.
Kendimdeki işaretleri görebildim böylece.
Böylece evde deli beslemeyin uyarılarına aldırmadan
Ve hiç korkmadan bir deli beslemekten
Çamaşırların kurumasını bekledim, yemeğin pişmesini
Bebeğin doğmasını
Küfrün sokaklarında lambaların yanmasını
Çimentonun donmasını
Mafya babanın başımda kahkahalar atmasını
Cesaretin varsa gel demelerini bekledim.
Kelimelerin meczup dilenciler gibi evimde gecelemesini.
Dili kesik bir korku filmine atmıştı Tanrı beni
Bana reddedemeyeceğim bir teklif sunmayacak mıydı?

Tanrı'nın büyük tarlaları andıran ayakları vardı
Yürüdüğünde buğday başakları hışırdardı
Üzüntüsünden kan tüküren Tanrı'dan işaretlerdi gelincikler
Hain bir raptiye gibi saplanırdım ayaklarına
Çıkarıp atardı beni.
Yüzüm sürülmüştü, kökleri dışarıdaydı, humus kokardı.
Hapishaneden kaçan kehaneti teklif etmişti Tanrı bana
Herkes yasaklanan ayeti,
Bu kırmızı, bu top top, bu yılbaşı çiçeklerini...
İçinde ne var merak edeceksin
Koyun koyuna uyuyan iki kara tohum?
Koyun koyuna, biri uyuyan diğeri uyumayan iki kara tohum?
Çiçek satan kadınlardan tarih satın alacaksın.
İçinde her şey çiçek pıhtılarına dönüşecek
Bir gün gelecek hiç ağlamayacaksın
Yüzün çatlayacak susuzluktan, şeytanın çatlamayacak
Bilecek ve söylemeyeceksin!

Mahallemizde bütün talih kuşları kuş gribi olmuştu.
İsli evler kara tabancalar gibi havaya ateş ediyorlardı.
Kaçışıp kaçışıp dağılıyordunuz Efendimiz
Gidip bir alışveriş zincirine bağlıyordunuz kendinizi
Günler süren bir ölüm orucundan çıkmış gibi...
Kredi kartları iade edilmiş bir manikdepressif gibi...
Siz efendimiz, siz, siz, siz,,,,,,,,,SIZSIZZZZZZZZZZZ
Kanatları itlaf edilmiş garip bir kuştunuz

İstanbul'un yanık kablo kokan damarlarından akarak
Oyun arkadaşımın yanına gidiyorum
Siz buna kaçmak diyebilirsiniz
Siz buna göçmek diyebilirsiniz.
Çocukken elektriklerin kesilmesini isterdim
Annem masal anlatırdı o zaman.
Çünkü sahibini görmediği sesleri şiir sanır insan.
Siz bunu da böyle bir karanlık sayın Efendimiz.
Şimdi kelimeleri tekrarlamak yok etmiyor onları
Şimdi kendim altımı çizme kırmızıyla diye
Bas bas bağılıyor.
Siz buna yanlış da diyebilirsiniz ya.
Belki de biraz iyi olmaktır ama.

"Tanrı'nın olmadığı bir Dünya'da fazladan bir yığın aşk vardır"

Sözün aslını araştıracak takatim yok.

Buna benzer bir şey diyebilirim,

Demek isterim takatim olsa.

Kar yüzümü kapatmadan önce derdim belki

Belki cama küçük taşlar atar ve uyandırırdu beni sevgilim.

Belki buluşurduk, telli duvaklı bir şiirde buluşurduk

Siyah bir gelinliğe benzemeden önce bu şiir

Uzun kuyruklusundan.

Karanlıkların ihalesi bana kalmadan önce

Biraz arpa için şaha kalkmadan önce atlar

Kelimelerle beş-taş oynayan bir çocukken belki

Annemin adını tekrarlardım

Kardeşimin adını

Kendi adımları

Belki babamın bile adını

Ve eski sesler bilirdim

O eski sesler bilir derlerdi, efsaneydi

Şeytan tırnaklarının sesini bilir

Islık çalamayan çocuk üzülür

Bahçeye kaçmış topun kesilen sesi gibi

Rüyanda ölmüşsün demek ömrün uzamış

Diyebilecek biri gibi.

Pulbiber Mahallesinin tarihi ne zaman başlayacak?

Kapatıyorum şiiri hep göbek deliğime basarak.

Tanrı sadece iyi bir oyun arkadaşıdır.

Biz şimdi Miss Marple ve Zeyna ile beraber acılarımızın kaynağını araştırıyoruz.

Pulbiber Mahallesinin vakanüvisi olmak

Gözleri fotoğraflarda kırmızı çıkan albino bir şiir kedisine

Bir kız kurusu ve bir şair eskisine kaldı

Kardan kapanmış bu yollar bizim!

Hayali bir arkadaşı olmuştu kardeşimin.

Aytaç geldi dün gece diye uyanırdı sabahları.

Saçmalama derdi babam kızarak

Bunu şimdi hatırlayıp yazmamın bir manası var mı?

Çok saygıdeğer Zeyna ve Sayın Miss Marple?

Sizlere soruyorum bir manası var mı?

Tarifeler içinde bir tarif bulmak lazım

Bu ölen kelimelerden biri mi savaştı?

Hayal öldü mü?

Bak çabuk, bak şuna diyorum Zeyna'ya

Saf saf bakıyor ve klişe yumaklarıyla oynuyor

Tarifelerden başını zorlukla kaldıran Miss Marple

Hayal güçleri tezkerelerini almış diyor.

Çağırın çabuk diyorum seferberlik var

Mahalleye bir tarih yazmamız lazım.

Pulbiber tarihsiz kalmayacak!

Aytaç'a dönüyorum, kimse ama hiç kimse

Varolmadığınızı söylemeyecek bundan sonra.

Miss Marple fahişeleri koklamaktan yorgun geliyor akşamları
Öldürülmüş kadınlar gülümsüyor
Piyano tuşları gibi arası kararmış dişleri ile
Çözülmemiş cinayetler oratoryosu yazıyoruz
Kadınlar öldürülmesin senfonisi
Şeker de yiyebilsinler notalarla!
Cinayetler saçlarını çözüyor, beyaz kadınların omuzlarına
Ben yüzü kalpten kadınlar çizerek rahatlıyorum pastel boyayla
Nedense hepsinin yüzüne
Beyaz bir kedinin kara gölgesi düşüyor
Buna gözyaşı demek mümkün belki
Neme lazım güzel kadın sanatı yapıyoruz burada.
Aydınlanan vakaları Miss Marpple yazıyor
Karanlıkta kalanları taşeron usulü şaire veriyoruz.
Yetki belgemiz yok, yine de
Duruşmalara müdahil oluyoruz ara sıra
Doğrudan zarar gördük diyoruz
Doğrudan!
Hakim bağıırıyor
Atın bu isterik karıları dışarıya!
Geçmiyor zapta nedense hiçbir sözümüz

Yetki belgelerimizi yakıyoruz sokaklarda
Mor küllerini savuruyoruz.
Çok mutluyuz.
Eksenimiz yok, kolonlarımız çatlak
Kömürlük penceresi dilinde yazıyoruz.
Ete yapışmış siğil dilinde
Kuyruğu kesik kedi dilinde
Kırmızı tırtıl dilinde
Bulabildiğimiz ve bilebildiğimiz dillerde yazıyoruz.
Bu diller bizim!

Efendimiz, ey efendimiz, yüce efendimiz
Şeytanım çatlamıyor
Acaip bir atmosfer yarattım
Tuzluk, kapatılmış kahve falı, ceza kanunu...
Acım uzakta kendini çekiyor
Ben burda balkabağından bir pranga ile dolaşıyorum

Evet efendimiz!
Bahçedeki yaprakları süpürdüm
Kediye sütünü verdim, işe geç gitmedim
Kirayı yatırdım, fazla içmedim
Balkabağımı parlattım efendimiz
Yılbaşında kabak tatlısı da yaparız.
Hayır, şeytanım çatlamadı, çatlamıyor.
Isık çalmam ve parmaklarımı da hiç kıtlatmam
Yarın karlar erirse,
Yüzüm geçit verirse gülümserim birilerine
Peki gülümserim efendimiz
Başka emriniz?

HATALI TEŞBİHLER

*"Çocuk kalmak iyiymiş, biz de iyi kaldık albayım;
medeniyet bizi bozamadı" – Hikmet Benol.*

Beni çöz Miss Marple
İçimden çıkmak istiyorum artık.

Acılarınızın karnı bahar olmuş madam dedi Zeyna.
Baktım su kabında şiir yoktu, mama kabında da
Kızıışmıştı inleyip duruyordu
Yarım zanaks verdim sakinleşti.
Oturup TV seyrettik iki beyaz zombi gibi yan yana
Zeyna gölgesini bir başkası sanıp oynuyordu, ben de
Bir başkası sanıp şiir yazıyordum.
Bir aydınlanma ruhu içinde felaket yalnızdık.

Patimizle, yani Zeyna, patisiyle kalemi itti
Ve şiirin içine doğru yürüdük.
Zeyna bir kısım kelimeleri dişleri ile yakalayıp kaçırdı
Zavallı kelimeler kedimin faresi olmuştu.
Ben de onları çocuğum sanıp durmadan kokluyordum
Yaralarını yalayıp azıcık ağlıyordum.
Bir bakıma Alkatraz Kedicisi olmuşum.
Derhal bir manifesto yayınlamalıyım.
Koklayarak ve avlanarak şiir yazma tekniğini bulmuştuk.
Artık çatıları ters çevirebilir, içinde yağmur suyu biriktirebilirdim.
Sonra saçlarıma sürerdim uzasın diye
Trafik lambalarını üçlü göz farı seti olarak görebilirdim
Gözlerime sürerdim ne güzel rengârenk.
Elektrik direklerini salladığımda dolunaylar dökülürdü
Kırılmazdı hiç, hiç kırılmazdı
Sofranın ortasına koyardık parlak parlak
Bir aydınlanma ruhu içinde felaket yalnızdık

Allahaşkınıza Miss Marple diye söylendim
Ben bu lanet olası meraklı kedinin tensip zaptı olacak kadın mıydım?
Benden şüphelendiğini anlamıştım. Son seçimlerde
Leman'ın Pulbiber Mahallesi muhtar olduğunu biliyordu.
Bal gibi acının ikametgâh senedini verebilirdi bana
Elemin nüfus suretini pekâlâ mühürletebilirdim.
Elemin kimliğine emelin resmini yapıştırabilirdik.
Geriye artık içimden kaçmak kalırdı sahte pasaportla.

Allahaşkıınıza Miss Marple diye söylendim
Ben bu zehir zıkkım şiirin ağlak kalemi olacak kadın mıydım?
Raif Bey şiir için soyunmama karşıydı
Cinayetin sebebi buydu
Üstelik Raif Bey'i kürk mantolu madonnadan araklamıştım.
Raif Bey baloda benle dans etmeyince, inadına
Tanrı'yı dansa kaldırmıştım.
Raif Bey Tanrı'yı, ben Raif Bey'i derken
Zincirleme cinayet tamlaması olmuştuk.

Miss Marple da içimden çıkamamıştı.
Zeyna olabilir katil dedim
Bakın kelimeleri nasıl da kokluyor.
Miss Marple büyük kara şemsiyesini kapattı
Artık tellerim görünmeyecekti kırık kırık
Zeyna gölgesini bir başkası sanıyordu
Bir aydınlanma ruhu içinde felaket kalabalıktık.

KAZA ANILAR

*Burcu Günüşen'e,
Esaslı bir kız olduğu için.*

Saat çaldı
Tepesine vurdum, bugün de kelek çıkmıştı
Kan kırmızı günler azdı.
Yan yatmış çerçevesi kırık bir fotoğrafta uyukluyordun.
Bir kaza anında kırmıştım.
Tekerlek havada dönüyordu
Kedi kuyruğunun etrafında
Telefon parazit yapıyor
Ve kurt düşüyordu içime tüm seslerden
Muhtemelen bizi dinliyorlardı.

Akşam hatıraların yaşlı patronuydum.
Son hatırladığım buydu.
İtirafın dibine de vurmuş olabilirdim
Galiba sosyal fıstıkların oturduğu bir yan masa da vardı.
Taksici ile kavga etmiş de olabilirdim galiba
Allahım bu yastığın ne güçlü pazuları vardı
Başım yine yarım kalmıştı.

Şiirin yankısı yoktu, gelip çarpıyordu sabah sabah
Kurşun dökülse bile
Göz boncukları parçalanıyordu hayatıma yakın bir yerlerde
Hiçbir örgüt üstlenmiyordu saldırıyı.
Kendimi okutmaktı en iyisi
En iyisi üfürmeye inanmaktı.
En iyisi bir kazazede gibi aciz gelmelerini beklemektir
Ekmek kırıkları gibi taşırken ayaklarımı karıncalar.
Boş kâğıdın başına kim oturacaktı benden sonra.
Kaç kadın gelmişti, kaç kadın geçecekti.
Bıkmıştım artık bu kahraman kadınlardan
Hepsinin kahraman olması şart mıydı yani.
Biri olsun şiirinin kadını olamaz mıydı?
Ve sevgililer gününde kızgın bir suratla
Hareket çekerken çekilmiş fotoğrafımla
Şantaj yapıyordu bu kadınlar bana.
Kahretsindi onları Allah.
Boş ol. Boş ol. Boş ol.
En azından dört kadın alırdı şiirim daha.

Havla havla açılırsın dedim içimde akşamdan kalmış köpeğe
Hayli içip Burcu ile akşam
Haddini bilmeyenlere haddini bildirme örgütünü kurmaya
karar vermiştik.

HGB olacaktı kısaltılmış ismimiz
Çünkü sarhoştuk ve hadlerle ilgili sorunları olanlar
En nihayetinde verem olurdu.
Çeşitli sloganlar bulduk tanıtım faaliyetlerimiz için
Serhat haddimiz değildir, ilk aşkımızın adıdır.
Haddi müdafaa yoktur zatı müdafaa vardır...
Sonra peçetelere yazdığımız sloganlarımızla ilk pullama
çalışmasını yaptık.

Bir yğın kaza anılarım vardı.
Gözlerim durmadan batıyordu kazayla
Titanik değildi, balıkçı sandalı en fazla
Lenslerimi çıkarıp kedimi taktım.
Şimdi daha iyiydi, sanki halktan biriymişim gibi.
2.75 miyoptum ve çizdirmeye de hiç niyetim yoktu.
Göz görmeyince gönül kanatlarırdı insanlığa doğru.
Dev ekrandaki mariah karey bacaklarını sallıyordu
Olmamıştı, yakışmamıştı, ayıp etmişti
Neredeydi romantizm, alay mı ediyordu bu kadın bizimle yani?

Sabahları suratımızda ateşi sirkeli suyla düşürülmüş bir ifade olurdu
Ne zaman gizlemeye niyetlensem kendimi
İtirafın dibine vuruyordum.
Ne zaman yazmaktan kaçsam
Banyoyu kireç çözücüye buluyordum.
Yazmaktan kaçtığımda mavi sular köpürüyordu kirli fayans aralarında
Allahım yaratıcı olmazdı bu kadar da insan

Burcu "niza çıkarmaktan" korkmazdı
İkimiz bir partinin niza çıkarmaktan korkmayan hizbiydik
Ayağımızı sürüyerek girdiğimiz bütün boş barlar doluyordu.
Sağ omuz meleğimde ağrı vardı.
Sol omuz meleğim kanatları ile kulağımı gıdıklıyordu
Kabul günlerinde keklediler annelerimizi dedim Burcu'ya
Ve onları kısırlaştırdılar.
Az önce dolmuş boş bir bar için dandik bir konuydu
Burcu ters ters baktı.
Piton Pakize nerde peki o zaman?
Burcu yine ters ters baktı.
Önceki hayatımda cennette selpak satan bir cenin miydim acaba?
Acaba niye ters ters bakıyordu bu kız bana?
Gençken bira içerken ikide bir tuvalete gitmem gerekmiyordu
Çünkü içerken çok ağlıyordum
Biralar gözlerimden fışkırıyordu
Yaşlanınca ben de, biralar da doğru yolu buldu.
Topuklu ayakkabıyı ararken kapılarda aceleyle
Burcu'nun gülümsediğini gördü ardımdaki gözlerim
Bu kadar soytarılıktan sonra gülsündü tabii biraz

Burcu'nun mektubunu nerede okumalıydım

Evde mi, yolda mı?

Eriyen merdivenlerde mi?

Şairle olan husumetim bitmemişti.

Her yerde okuyabilirdi bırakılırsa mektubu bu çatlak kadın

– Şiirlerde mektup okunmamalıdır.

– Okunabilir!

– Okunmaz bence

– Karakter atıcam çekil istersen bu sayfadan çarpmasın

– "Bütün kötü şairler kendilerini özgür zannedenlerden çıkar"

– Doğmuş olmanın sakıncasından bahsedip bahsedip

Sonra doksanında alzaymırdan öldü onu söyleyen adam

– Bence yine de şiirde mektup okunmaz

– Okunabilir!

– Neden?

– Farzı mahal bir okuma önerisi olarak sunuyorum okuruma.

– Hadiii leeeeynnn. Okurunu yiyim. Çok okuyolar da

Burcu'nun mektubunu okudu hakikaten

Yanağına yapışmış bir deniz anası

Başında çamurlu yosunlarla

Nefes nefese fırladı beyaz bir kâğıdın boşluğuna

"Bu akşam Pulbiber Mahallesinin şarkılarıyla uyuyacağım. Acılı ama nikbin şarkılar... Ümitvar olmamak nikbinliğe engel olamamış. Şiirle ne yapılır, bu konuda kural koyucular var mıdır bilmem ama, ben senin şiirlerini; taşıtlara binerken, giderken, gelirken, en çok korktuğumda, en çok endişelendiğimde, uykudan önce, tutuklamlardan sonra mırıldanacağım, acısını yemeklerime katacağım, üstüne tatlı yiyip içimi bayıltacağım. Sonra yeniden okuyacağım. Çok sağol..."

Burcu"

Dönüşte mahallede kavga vardı.
Ne var be! Ne var!
İn aşağı zilli!
İnmiyorum polis çağır!
Şahit yazarlar diye korkmadan izledim kavgayı
Ben doğuştan şahidim.
Sivilceden fışkıran irin gibi aniden anlatırım her şeyi
Kim ne derse desindi
Sağ omuz meleğimin kendi kaderini tayin hakkı vardı.

Ortalık ay çekirdeği cesetleri ile kaplıydı.
Kadınlar çay ve kavga ile sarhoş devam ediyorlardı.
Çıt-çık-orospu-çıt-çık-pezevenk-çıt-çık...

Erimiş bir merdivene oturup dinledim.

Benimki düzyazıya kaçmıştı

İlk defa dizelerimin kaç santim olduğunu düşünmek zorunda kalmıştım

Sersemce işlevden söz etmek için de geç bir saatti

Çıtçık-akıllanmayan karıyı şeetsin mahalle muhtarı-çıtçık.

Bu erimiş merdivenlerde oturarak ne yapmaya çalışıyordum.

Ellerimi kot montumun ceplerine sokup dalgın dalgın bakınca

Ne olmuş oluyordu yani.

Terk edilmişim. Bu kesindi.

Şimdi geriye gözleri ketılın ışığı gibi yanıp sönen kediler kalmıştı.

Bir farkla ki kediler su kaynatmazdı

Ve kediler insanı yarı yolda bırakmazdı.

Kurumuş biber dizileri balkonlarda tuhaf sesler çıkarıyordu.

Acı sesleri seviyordum bu kesindi.

Boynuma biber iskeletleri takıp çıplak dolaşan bir vahşi olacaktım

Soluk aldık sıra boğazıma kaçan gölgeleri dışarı üflüyordum

Tanrılar ruh üfler şairler gölge

Bak işte bunu hemen yazmalıydım

Heyhaaaat diye bağırıp enselenmenin de âlemi yoktu

Başka biri oluyordu,
Erimiş merdivenlerde oturan başka biri
Bu başka biri kulaktan kulağa oynuyordu hayatımla
Ya da sessiz sinema
Uzun zaman valizleriyle yaşamıştı.
Toplamış tekrar yerleştirmiş tekrar boşaltmış
Hiçbir yere sığmayan dizeler buruşmuştu valizlerde
Eşyaları toplarken ağlamalıydı.
Toplanırken ağlamalıydı eşyalar da
En çok şiirlerde ağlardı eşyalar.
Eski sandalyeler en iyi şiirde gıcırdardı
Kertenkele masal torbasından çıkmıştı
Bu olmuştu çocukluğumda
Kuyruğu da kopmuştu.
Kazaya imanım tamdı, müşriktim kadere karşı
Eşyalar için en çok şairler ağlardı.
Anısı olan bir yüzüğü
Ancak şiir takabilirdi tombul dize parmaklarına
Dişleyebilirdi şiir bir el bombasını keyifle elma
Armut dersem zaten
Hiç.
Çıkmazdı şair sığınılan bu çürük diş kovuğundan
Başka biri oluyordu
Bakır cezveleri ocakta unutup yakan,
Evde aniden peydahlanan kahverengi kelebeğin
Tanrının gönderdiği bir müfettiş olduğuna inanan
Saç diplerinde naftalin, saç diplerinde sıcak kum şiirin
Çözülmecekti neşenin kepek sorunu artık hiç.
Hiçbiri "buzdan anahtarları" kapı açılmadan eriyen.
Turistlere inançsız dönen dervişler
Dönen dönsün benim başım dönüyor
Hıçk.

Başka biri oluyordu

Boğazı düğümlenmiş prezervatif acılar çekiyordu insanlar.

Hayatımla kulaktan kulağa oynayan bir şair

Konserve açarken yaralanıyordu.

Şair seyahatlerinde pegasusu tercih etmektedir

Şiirde sanal reklam uygulaması başlattık

Nasıl olsa kimse izlemez

Karnımdaki otuzyedi ekran televizyonu hiç

İncinmiyordu başka biri.

Bana ilk komployu hiç komplo teorisi olmayanınız kursun

Nasıl yanak ama ha?

– Ne onbir eylülü baba ya yoksa on ikimiydi

– Dolaştırıyorsun sen beni

– Dolaştırmıyorum abla

– Şikâyet etcem seni şoförler odasına...

Tutunamayanları okuduğu için tutunamayan olmayacağını

sanan ahmak

– Buyur abla?

– Yok bişey. Dolaştırıyorsun sen beni

– Dolaştırmıyorum abla

Başka biri oluyordu

Kaza anlarında bir elmayı ısırırken patlatan biri

Barbunya kokulu bir tetanos mu olmalıydı şairin sonu?

Hiç.

Böğrümde bir parmak Tarzan, Ceyn,Tarzan, Ceyn

Ehlileşmek istemiyorum mu sanki

Hiç

Dizlerimi döve döve yazmak istiyorum mu artık

Hiç

Ağlayarak yazmak istiyorum mu artık

Hiç

Yas pastasından düşen büyük dilimi avuçlayıp

Yüzüne fırlattı mı onu

Hiç.

Tırnaklarını saklayan bir kedi patisiyle

Dokundu mu gözyaşlarına

Hiç

Ruh mübadelesinde albino bir kraliçeye sürüldünüz mü

Hiç

"Kalbi kırık öleceğim" mi sanıyorsunuz

Hiç

Hayatıma patates baskısı bir son istiyorum mu

Hiç

Bir olmayacağız HİÇ

Az sonra yol soran cesetlerin morgda mesaisi başlardı
İç sıkıntısı mesaisi
Parlak kravatları ile boyun yaralarına kompres yaparlardı
Yüzleri günlük gazete adamlarla karşılıklı gidilen mesai
Evrak çantası nasırını dişleyerek koparan
Çekmecelerde ceset mühürlü kâğıtlar yatardı.
Şairi kin ve düşmanlığa teşvikten.

Kindar develer gibi baktım ona formaldehit kokarak
Gözlerimdeki ateşli silah yarasıyla kırmızı baktım
Hatıralarımın patronuna son kez baktım
Kesici delici alet yarasıyla kırmızı
Elinde sıkıdığı taş kadar katı baktım
Ona, ona çarpan şey kadar yakın
Buğulanmayan bir ayna arayarak soluğunda
Albino kraliçeme ve kılıcına baktım
Pelerinininden sökülmüş yamalarına dokundum tırnaklarımı
saklayarak
Teşhis ettim onu benekli derisinden
Göbek deliği
Hiç.
Yoktu.
Kapanmıştı.
Sanki
Hiç.
olmamıştı.

Kara Panter'e, Leyla Teyze'ye

Öldüğünü kimseye söylemedim
Kırık dişli bir gülümsemeyle yalnızca yıllardır
Başka bir kadının hayatını taradım
Çocukluğumda yüzüme yarasa çarptı
Uzayan saçlarım karanlık façamı saklar mı?

İyilik dolu akşamlarım olsun istemiştim.
Başım bir kristal avizeye çarpmış gibi şingirdasın
Şimdi bazı akşamlar kırmızı çiçekli başımı
İşten yeni dönmüş yorgun yastığımla karıştırıyorum.
Bira içiyorum aslanlı ve ejderhalı olanlardan
Senin resmin var mı orda, teneke kutularda, bakmıyorum
Yalnız kalıplardan vurarak çıkardığım buz parçalarını
Bazı akşamlar kalbimle karıştırıyorum.

Öldüğünü kimseye söylemedim
Oysa inanmıştık aşkın bedelsiz kamulaştırdığı hayatımıza
Evimizin ortasından geçen baharat yoluna,
Tarçın koklar, salep olurduk
Küpelerimizi sallasak dönmedolaba binmiş gibi olurdu insanın başı
Senin ruhun hep seslenirdi içerden
Siyah buluttan şapkana şimşekten broşunu takmayı unutma.
"İyi bir şeyler olsun artık hayatımızda" dedi geçenlerde Burcu
Kahvaltılarımıza esmer ay çörekleri doğmayacak mı artık?
Kaç zamandır yapay uydulardan umutsuz şarkılar yayıyorum
Öldüğünden beri yüzüme bir kere bile
Sarı yaldızlı çerçevesi Leyla aynasıyla bakmadım.

Öldüğünü kimseye söylemedim
Kırmızı oduncu gömleğinle, İnci Pastanesi'nin önünde
Kalbinin kapakları küçük yelpazeler gibi titredi, sonra kapandı
İçinde yakası açılmadık küfürler, ayıpçı Roman havaları kaldı.
O an mahallemizde kız çocuklarının neşeli evcilik tenceresine
Büyük bir futbol topu çarptı.
Kuru üzüm taneleri saçıldı havaya
Bu sebeple iyi olduğunu düşündük orda, şerbetli ve tatlı
Ama düşünlerde sen gibi güzel oynamaz kimse artık.
Orda kimsesiz bir mantar ile sohbet ettiğini
Bir gün zehrini bize tercüme edeceğini
Esmer bir kesinlikle biliyorduk
Orda tertipsiz bir melek gibi yoklamada
Buruşuk kanatlarını poker masasında unuttuğunu söylediğini safça
Ve tanrının sana gülümsediğini
Tekinsiz bir kesinlikle hissediyorduk.
Bir tek senin şiirin bu yüzden son dizesiz kaldı.

KENDİM ETTİM KENDİM BULDUM

Bugün Pazar, bir şiirin bitirilebileceği en münasip gün. Bir yandan sardalye konservemi yerken, bir yandan da Zeyna ve Miss Marple'a söylemem gerekenleri kafamda toparlamaya çalışıyorum. İçimde her Pazar olduğu gibi kötü bir şey olacağına dair kuvvetli bir his. Ama yabancı değil ve hatta müptelasıyım. "Kadehinde zehir olsa ben içerim bana getir." "Birleşebilir mi aşk ihtirasla. O güzel başını göğsüme yasla." Kötü şarkılara alıştım. Sebebini bilmiyorum.

Sebebim olacak belki çekyatın soluk alış verişlerini duyuyorum. Minder mırıldanıyor ve Zeyna dinliyor. Bambu masa gevrek gevrek gülüyor. Kilim emeklemek üzere, ne zaman yürür acaba? Bir albino olan Zeyna'yı kömürlük penceresi dilinde yazılan bir şeyle-
rin içine sürüklemem ne kadar doğru. Miss Marple kırmızı tırtıl di-
line fena alıştı. Hiç, diyor, içeriden yazanla dışarıdan yazan bir olur mu? Bunu bir ayet gibi söylüyor. Yaşadığımız kömürlük pen-
ceresi süreci ak saçlarını karalatmış.

Tanrı olsaydı kesinlikle kitap yazmazdı. Olmadığını buradan anlıyoruz. Diyerek söze başlıyorum. Hayatın beni bir muallimeye dönüştüreceği daha ilk şiirlerden belliydi. Gitgide daha rasyonel işlere imza atıyorum ve bir nebze olsun saçmalamayı bıraktım. Ey atları bir torba arpa için şaha kaldıran Allah. Bil ki onlar soylu hayvanlar. Bu dünyaya, yemeğin pişmesini, bebeğin doğmasını, çamaşırların kurumasını beklerken, çamaşırların kuruduğunu, yemeğin piştiğini ve bebeğin doğduğunu yazan bir kadının gelmesini diliyorum. Ayrıca bunları yaparken aklına mukayyet olmasını istiyorum. Ayrıca bebeğe de iyi bakmasını diliyorum. Sıkıntılardan bir ev kurup ayakta tutmasını istiyorum. Bir gün bu olacak. Kül tablasına attığım sakız yanıyor ve cızırdıyor. Sanırım burada her iyi şair gibi sigaramı söndürmem gerek. İyi şairler çekince uzayan laflar etmekten imtina eder, kendilerini fazla beğenmez, cinsiyetlerini de öyle herkesin gözüne sokmazlar. Zaten ben daima iyi bir şair gibi davranmışımdır. Tilkilerle olan sorunlarım dışında tereddütte kaldığım hususları cemiyet hayatına fazla yansıtmamışımdır.

"Kelimelerin azı dişini çekeceksin ki seni yemesin, kuyruğunu ke-
seceksin ki başkalarını hiç sevmesin." İmza: Herşey Kontrol Altın-
da.

Bu adamın adı Herşey, göbek adı Kontrol ve soyadı da Altında idi.
Onun öğütlerini tutmadım. Kötü bir adam değil, sadece anlaşamı-
yoruz.

Zeyna ile neden oynayamayayım ki, neden Miss Marple gelemesin buraya. Gelene git diyemem zaten yalnızım. Bugün Pazar ya, keşke bir de dışarıdan hızar sesi gelseydi.

Sıkıntılardan bir ev kurdum yıllar sonra. Güzel günlerimiz oldu. Ne parantez açmak isterdim ne bir virgül koymak. Onlara ne söylemeliyim. Bir şey söylemem gerekir mi? İnsanlar aradığında gelmezler, aramadığında keşke beni çağırısaydın derler.

Zeyna ve Miss Marple hep çağırmadan geldiler. Onlar benim yalnızlığımın şeyhiydiler.

İrtibat numaralarını hep saklayacağım. Hep gelecekler. Keşke beni çağırısaydın demeyecekler. Bağırıp çağırmamanın türlü yolları vardır. İnsan yüzüne soğuk sular çarpmalıdır. Belki bir sakinleştirici almalıdır. Belki bir kediyi okşamalıdır. Bir film falan bulmalıdır televizyonda. Kısa ve kesik yazmalıdır. Susup oturmalıdır.

Kimseyi çağırmayın gelmeyecekler. Böylece rabıtaya oturmuş bir mürit gibi, gözleri fotoğraflarda kırmızı çıkan bir albino kediyi çağırıyorum. Pisi pisi.

Bismillahirrahmanir.....

Pulbiber Mahallesinin ponpon kızları olarak şiirlerimizi sallıyor,
mahalle takımını desteklemek için şarkımızı söylüyoruz:

pul pul acılar

bol bol yer gacılar

gollere doymaz

kalbimizde sancılar...

Takımımız devamlı yeniliyor, amigosu şair olanın burnu...

Ne yapalım. Elimizde bunlar var. Albino kedimi kirleten bu kömürlük penceresi dil var işte. Kirlenmeden olmuyor. Kirlenmeden yapamıyoruz. Böylece bulanıyoruz. Kömür tozlarına, çamura, kire pasa. Bunu istemiyoruz. Bunu istediğimiz için yapmıyoruz. Yapmıyoruz değil mi arkadaşlar? Aassslaaaaaa.

Ne kadar hijyeniksiniz, ne kadar stres topu bir şiiriniz var. Yettiniz ama artık. Çöl muhabbetiniz de yetti. Sardalye konservesi sever misiniz?

Zeyna sever. Ağzını burnunu yağlara bulayıp gelir. Beni öper. Miss Marple yemek yemez, cinayetler çözer sonra onları yer. Hiç aç kalmadığını söylüyor. Ben zaten kötü şarkılara alıştım. "Bu dünyada ölüm varsa zulüm var." Var değil mi arkadaşlar? Mutlaakaaaaaa.

"Hiçbir acının gücü sigaramın ateşini söndürmeye yetmeyecek."

Canım çok sıkıldığı için, yine kötü bir şey olacak hissine kapıldığım için, ama yine de bir hikâye uydurmayı beceremediğim için, sıkıntılardan kurduğum evi ayakta tutmak için Oyun kurucusu oldum. Şiir ithafkârı oldum. Kötü şarkıları sever oldum. Pulbiber Mahallesi vakanüvisi oldum ki, vak'a, vak'a. vak'a. Ve vah vah vah. bizde her şey fazla var. lazımsa verelim.

İşte elimizde bu var. Kolonların çatlaklarından başını çıkaran delik belirtileri imzalamam gereken belgeleri uzatıyor. Ben de imzalıyorum. Hepsi bu. Bu oyunun kurucusu benim. Hadi topu at. Tut topu tut. Kurallar asit. basit. kısa. kesik. önemsiz. ciddiyetsiz. kirli.

Ben kırmızı tırtıl dili gördüm. bize geldi. siren sesleri arasında. Her şey bir arada ve aynı anda olmuştu. yangın çıkmış, yaralananlar olmuş, su basmış, ölen ölmüştü. aynasızlar vardı, tutuklamalar vardı. ey beni dili kesik bir korku filmine esas kız yapan hayat! bak küfrün sokaklarında lambalar yandı. ben sesleri birbirine uyduğu için yalnızca perşembeleri endişelenen bir şair değilim. billesin ki devamlı endişeliyim. bilhassa pazarları. İzmir'deyken eski günlerde. benim eski günlerim İzmir'de kaldı. işte o günlerde Pazarları pazara çıkıp sebze ve meyveleri rengârenk bir eski düğme kutusu gibi karıştırır ve rahatlardım. bilhassa inanmaya inanırdım. ümitvardım. ümitvarların acısı büyüktür. o zamanlar inanan bir ümitvar acısı ile ağlardım. dilimdeki tutuklama İstanbul'da başladı. bazı geceler dilimi tutan pası ovar ve inançlarımı geri isterdim. ümitvar acılarımı geri isterdim. benimle konuşmalarını isterdim. bana söyleyin derdim. "beni böyle çaresiz, beni böyle derbeder" bırakmayın derdim. ben söyledim. böyle söyledim. kısa ve sert söyledim. bunu sadece ve sadece.....

Tutuklamalar vardı. çünkü o zaman kırmızı tırtıl dilini kim kaybetmişti ki ben bulayım.

Yakup da bulmamıştı. beni tutuklamalar vardı. beni nereye koyacaklarını bilmiyordum. bilmiyordu. bilmiyorlardı. içimde dönüp duran gezegenleri seyrederken, gezmeyegen olmuşum. çakılıp kalmıştım. sert çakılmıştım. o zaman daha İstanbul yeniydi. çarptığım şehirdim. dilimi tutan pası ovalamak için dilimi çıkardığımda, ki şair dilini çıkarırsa onu kesmelidir. kestim. kesinlikle kesin bir dile ümidi reddettim. buna bir gün karşıdan karşıya geçerken karar verdim. çünkü çantasında sosyal fobi taşıyan bir avukat kadar mutsuzdum. çünkü çok çalışmam gerekiyordu ve depresyona girmeye vakit bulamıyordum. depresyona girememek nedeni ile çünkü öyle lop yumurta gibi. içimde kaskatı duran bir şeylerin varlığından kimseye söz etmiyordum. adliyelerde Kafka'nın ruhu-na fatiha okuyarak dolaştığım günlerdi. çünkü çok içlenmiştim. çünkü gücüm, gücüme gitmişti. gül ağacım çünkü. ısrarım çünkü yaşamaktaki. gücüme gitmişti. çünkü. illaki yaşayacaktım. içlenmiştim. içli bir şey olmuşum. bağırıma ya yakışmamıştım. ve zati yeterince bağırımtım. salladığında buzların sesine alışmıştım. çok yürümüşüm. otuz altı numara ayaklarım bile bu dünyayı adımlayıp durmamı acaip karşılamıştı. buna hayret etmiştim. buna çok sevinmiştim. çok hayret etmiştim. ve sesi hayaletle iyi gider diye hayret eden bir şair değildim. hayalet gibi gezdim. yaprakların düşerken attıkları çığlıkları duydum. metruk evlere emrettim ve tuğlalar fırlattılar şiirin kafasına. Leman muhtar oldu mahalleye. ben mebus. roman düğünlerinde oy topladık. kimseye etmeden şikâyet, ağladık mahallenin istikbaline. kötü şarkılara alıştık. şiir ithafkârı olduk. uzun listeler çıkardık. şiir ithaf edersek belki iyileşir mahalledeki deli. belki şiir ithaf ederek dile, dile benden ne dilersen diyebiliriz.

Dilimizin pas rengi yelkenleri olacaktı. hayallerimizin dilinde tutuklamalar başlamıştı. amnezi. annemizin yerine geçip kötü anıların saçlarını taramıştı. anılalaaar. anılar..... duvardan geçer gibi geçtik içimizden. içimizde ezilmiş kediler gördük. yıkılmış evler. çocuklar ölmüştü. ölü bahçelerde. sabaha karşı işkembe çorbası içtik ve pulbiber dağılırken, bak ebru yapıyorum dedim. sarımsak kokulu ebru tekne eğilip. Pulbiber Mahallesinin ebruzeni olmuşum. düşündüm. bu düşünmek beni renkli biri yapmıştı. bu sebeple hayra alamet de değildim. hayaletin dik âlâsıydım. mahallede karaborsa vardı ve sebebi bendim. içlenmişim. sanırım artık içimde olduğunu hissettiğim bir meyveyi düşürmeli, altın yumurtayı yumurtlamalıydım ki, yoksa menopoza girecektim. çetrefildi. çektiğim ümitvar bir acı değildi. bağırma yoktu. ağlamak yoktu. kusmak yoktu. pipisini göstermeyecek kadar büyümüşü. Zeyna'ya karne verdim. hepsi pekiyi. beslenme alışkanlığı, tırnak temizliği. hepsi. birmüddetbirkediyle yetinmek. yıldızlı pekiyi. bir şair değil şiir ithafkârı olduğunu kabullenmek. âlâ. pek âlâ. bu kadar kardeşim ya. işte oluyor. olay budur.

O zamanlar İstanbul yeniydi. Pulbiber Mahallesine taşınmasam eskimezdi. mahallenin leylası kim olsun diye beni seçtiler. Gözlerimin birine korsan yaması kestiler. aynaları yaldızladım sarıya. ağladım. bi faydası olursa. çekirdekler gibi çitledi beni şiirler. o zamanlar İstanbul yeniydi. vakalar vardı. hayırlı hayırsız. kimseye bi şey diyemezsiniz. burun kılları uzamıştı. ve hatta postiş yaptırmış idiler. ben o zaman şiir ithafkârı oldum, tırtıldılligil gibi oldum, kömürlük penceresi dili albino kedimle gayet iyi. karafatma bana ev verdi. allah razı olsun. kötü şarkıラルıştım. eyyvahh. eyvah. eyyyyyyyyyvahhhhh. eyyyyyyyyyyeee- eyyyyyyyy..... Eyvallah.

ARDINDAN

Pulbiber Mahallesi'nin yeni basımını yaparken 2011 yılında kaybettiğimiz Didem Madak'ın kitaplarında yer almamış 4 şiirini, yakın dostu Müjde Bilir'in bir metnini ve yazdığı son şiir olan "128 Dikişli Şiir"i bu bölümde sizlerle paylaşmak istedik.

Sevgiyle anıyoruz.

— *Yayıncının Notu.*

LATERNA

Seni sevişim Frankfurttaydı, Laternaydı
Hep aynı şarkıyı çalardı.

Kırmızı bir mumdun Şamdanına yakışan
Hayata benzeyen Bir yanın vardı
Zümrüt kakmalı hançerimi elimden alan.
Sanırım karanlık bir kömürlükte
Güneşli bir sabahtın. İçime dokunan
Bir halin vardı Ölüme benzeyen
Gözlerimin buğusuna yazamadığın
adın vardı. Rutubet kokusuna sıkışan.

Bakımsız bir bahçe görüntüsüydün.
Yüzünün çitlerini onarırdım,
Çiçeklerini sulardım,
Ruhunu beslerdim arsenikle
Tam yükselirken tutup öperdin ruhumu sen.
Mavi kuşlar düşlerdim,
Mavi çocuk mezarları,
Mücevherler Mavi
Alfabeler Çimlerin arasına sinen
kelimeleri kanatan Bir yanın vardı
bir lalenin sesine benzeyen

İhmâl edilmiş çocukluğun
Epeski bir yoksulluğun Yamalarını yüzünde taşırdı
Kimse öpmezdi Kimse
Yüzünün titrek sesini dinlemezdi
İçime dokunan bir halin vardı
Yalnızlığını kazısam Altından
Vahşi bir puhu kuşu çıkardı.
Hayata benzeyen bir yanın vardı
Puslu bir güne saklanan Karanlık
bir suskunluğu ikiye ayıran
bir tabelaydı Frankfurttaydı
seni sevişim bir Laternaydı
Hep aynı şarkıyı çalardı.

YAĞMUR VE ÇİLİNGİR

Güneşin kelimeleri yuvarlayarak konuştuğu bir
Sabah. Manzara kesat. Radyoda eski bir
Şarkı eski ve tuhaf. Kedilerin hasılatı
topladıkları bir çöplük. Kavga, kıyamet
Şimdi fotoğraf çekilsek gözlerimiz
bulutlu çıkar. Baharın en hırpani
kadrosu arkamızda; Uçurtmalar, kediler ve aşk.
Şimdi her fotoğrafta defolu bir kelebek
uçar. Şimdi her fotoğraf bizi dışlar,
Nisansız ve insansız bir sabah. Ne yapsa,
anlamaz insanın dilinden yağmur. Ne yapar
açamaz kilitlenen aşkları bu zavallı çilingir,
Ücra günler büyük harfle başlar.
İnsan ıslansa biraz aklından kuş sürüleri mi
taşar? Bıraksak biz, belki bir fesleğen anlar.
Marifetli bir şişenin dibi bizi yedi renge
boyar. Tenimiz sefil. Oysa aklımız ağırır
bir çocuk balkondan sarksa, ölüm pejmurde
elbiseyle ayaklansa... Otobüsler suskun
Yüzümüz gaste kâğıdından bu sabah
Zam, kira, kaza, yakıt, umut. Gözlerimiz
denizler altında yirmi bin fersahta.
Güneş kimbilir hangi uzaklarda?
Kimbilir nerde şimdi o rezil, polikarya?

► *Ayırım Şiir Kültür Sanat Dergisi*, Sayı 15, Haziran 1995.

AĞRI

*Ağrımı anlattığım insanlara,
Alihsan'a, Işıl'a, Ayhan'a*

Sonbaharların kralı gelirmiş meğer İstanbul'a
Ciğerlerimin filmini çektiler
Ciğerlerim artiz oldu icabında
Akut alevlenmiş kronik bir sonbahar gibi bakıyordu
Sigara figüran falan.
Ben kırmızı bir yaprağı oynuyordum esas kız olarak
Uçuşuyordum, uçuşmakmış meğer benim anlamım
Ben bunu geç anladım.
Senin için şiir yazacaktım İstanbul
İsmini ağrı koyacaktım.
Oysa bir şiir neydi sanki
Yer içer sevişir miydi sanki bir şiir
Hamsi ısmarlar mıydı mesela bir şiir insana?
Fotoğraf çektirebilir miydi mesela hipodromda atlarla?
Rakı içebilir miydi Samatya'da
Bir şiir uyur muydu kuş gibi
Başını alıp da kanatlarının altına?
Oysa bir şiir neydi sanki
Ben seni ciğerimin köşesindeki arıza kadar sevdim
Bir şiir seni bu kadar sever miydi sanıyorsun İstanbul?

Bağırdım sokaklarına kartondan postlarını sermiş ayyaşlara
Bana kerametinizi gösterin
Kerametinizi gösterin bana!
Bir dikişte içtim bir şişe geceni
Yıldız komasına girmek istiyordum,
İstiyordum dolunay çarpsındı beni
Kurt adamlarım serbest kalsındı icabında
Kimin fazladan puştluğu varsa bir sigara sarsındı bana
Kin kusulsundu, öç alınsın
İcabında modern kadındım, ne zaman şişmanlasa ruhum
Hemen yarın yeni bir intihara başladım.
Ben fazla yemesem diyorum baylar yani
Bu kadar hınç bana fazla.
İcabında bir allah bir allah daha
Çok tanrılı bir din ederdi
Bırak müridin olayım İstanbul

Sen beni hep bir şiir sanıyordun İstanbul
Oysa çakmaktaşıları gibi kıvılcımlıydı gözyaşlarım
Ağlamaktan kızaran bir örnek burnum ve gözaltılarımla
Bu şiiri ben yaralı bir panda vaziyetinde yazdım
Canım yandı
Bu şiiri ben bir yangın vaziyetinde yazdım
Şimdi bırak sana kedilerime süt getiren eski günlerimi anlatayım
Kapıma gül bırakan adamları
Ben de icabında bir hafıza mağduruyum
Cumartesi günleri gayrı annemlerle birlikte
Sokaklarında eylemler yapayım.
Benim ne sakal yanığı günlerim oldu
Guruba bak ve beni an
Öpüşmekten yorgun ve kızıl
Bir şiir sana bunları söyler miydi sanıyorsun?
Yağmurlarında yıkanan kırmızı banklarına baktım
Bütün allar bir gün solarmış
Ben bunu geç anladım
Yağmur meğer tanrının zulmüymüş İstanbul.
Ağrı neydi, neremdeydi, neresiydi ağrı
Kim bana kalbimin menzilini soracaksa sorsun artık
Ağrıdurmadanağrıdurmadanağrıdurmadan
Ağrı benim durmadan doruğuna tırmandığım
Meğer yüksek bir dağmış.

Üstümü ara

Cebimdeki şiiri usulca kaydırayım senden tarafa

Ellerimi de kaldırdım bak

Hazırım tutkumu tutukla.

Şiirsizim

Bir şiir senin ismini ağırlı koyar mıydı sanıyorsun İstanbul?

Ben bu şiiri kusarak yazdım.

ekim 2002, yakında kasımpatları da çıkacaktı.

► *Yasak Meyve Şiir Dergisi*, Sayı 1, Şubat/Mart 2003.

VAZİYET

Sözlerin içini oyuyor ve öfkeyle dolduruyorum
Şişiyor ve patlıyorlar
Nedense hep acılı oluyor yaptığım dolmalar
Gerçek hayatta böyle olmuyor tabi, şiir icabı
Kimbilir yoksa hayat hangi kapağın altındadır.
Sen yanımda olmadığından
Yaz güneşi kadar çok köpürüyor doldurduğum biralar.
Bilgisayarımın ekranını Al Pacino baba koruyor
Hayat öpmüş olmalı onu boynundan gömleğinde kan var.
Bir gangsterden başkasına okutmam artık yazdıklarımı
Sen yanımda olmadığından.
İntihar süsü vermek istiyorum kendime
Yılbaşında falan hediye olarak
Bir mektup falan yazsam sana...
Kalbine mektup yazamıyor insan

Uzun ince bir otoyoldayım
Kırmızı kamyonlar geçiyor mazot taşıyan
Alevden dillerini çıkarıyor kurtlar ne ayıp
Vzzzzzzt diye geçiyorlar
Anlamadığım bir dil bu ama konuşuyorlar
Ben de konuşmak istiyorum bu dili
Geçerken herkesin yüzünde tehlikeli bir rüzgar bırakmak.
Bir kedi ezilse kimbilir değişir mi şiirin lehçesi de
İçim ezildi geçen gün,
Geçen ay, hatta geçen yıl da biliyorsun
Sen yanımda olmadığından.
Ben refüğün üzerinde duruyorum biliyorsun
Yangın kovaları gibi faydasız, kırmızı ve budala
Yapabilirim bunu biliyorsun
Hepimiz için tehlikeyi güzelleştirebilirim.
Üzerimde YANGIN yazıyor kocaman
Oysa içim serin, yüreğim hantal
Yüreğim orda, kıpırdamıyor
Valizlerimin götürdüğü yere gidiyorum bu yüzden yıllar var.

Bir gün beni bir sıkıntı bombası olarak patlatacaklar
Korkarım bir  arapnel parçası olarak beni
Saplandığım bu etten hiç  ıkarmayacaklar
Banliyö trenlerine binip küfre varıyorum
S z sanatlarım s k lm   sarkıyor eteğimin ucundan
Eğreti eğretiliyorum bu yüzden biraz.
Eci -b c   bir adam dikiş seti, satıyor, alıyorum
Sen yanımda olmadığından
teyelliyorum ruhumu hicranıma.

Annem gidip sorsun bari okuldaki durumumu tanrıya
Kızınız öfkesi koşunca yakalayamıyor hanfendi
Kalbi delik, dikizliyor durmadan hayatı ordan.
Kızınız lekelere peygamber oldu hanfendi
Çarmıhı gevşemiş, çivi arıyor
Kızınız kendini limon küfü sanıyor karıncalara karşı
Küfrediyor "iyi ya" diyor sonra Edip Amcası gibi
Kaçsınlar puştlar.
Kızınız mânâyı fazla zorluyor
Terkibinde takriben 1503 litre tuz ruhu var.
Hangi mânâ dayanır aside hanfendi, eriyor.
Olmuyor hanfendi olmuyor
Sizin bu kızınız var ya kendini yangın kovası sanıyor
Siz orda uyuyun hâlâ.

Dünyamızın üstünde bütün ruhlar uyurken
Annem uyandırılıyor uykusundan
Üzgün dönüyor hep cennete veli toplantısından.
Şiir icabı bunlar hep, gerçek hayatta olmuyor.
İyiym falan diyorum sana ama
Bunlar hep sen yanımda olmadığından.

"Didem'le ilgili şeyler..."

Müjde Bilir

Sombahar dergisinde yayımlanan şiirleriyle tanıdım onu. Aylâ Ab-la'ya verdiği öğütleri, Mr. Parkinson'un yaşadığı depresmi sevmiş-tim. İzmir'de yaşadığını öğrendim sonra. Bu "gizemli şair" hakkında başkaca bir şey bilinmiyordu. Bir dizi uğraşından sonra onu bulabildim. Telefonda tanıştık Didem'le. 1995 yılı sonbaharıydı. Ko-nuşmanın başında ikimiz de mahcuptuk nedense. Ama ne olduysa, iki cümle sonra kaynaşmış, dördüncü cümlede buluşmaya karar vermiştik. Peki ama nasıl tanıyacaktık birbirimizi? Cep telefonu, internet gibi şeyler yoktu çünkü...

Buluşma yerine, Belgin Doruk şapkasıyla gelmeyi teklif etti önce... ya da boynumuzda bir eşarp uçuşmalıydı. Eski bir Türk fil-minin içine dalmıştık sanki... epey gülüştük. Bir sürü fikir ürettik-ten sonra, elimizde kırmızı bir gül olmasına karar vermiştik. Kim daha önce gelirse Sevinç Pastanesi'nin önünde bekleyecekti. Bir Cumartesi günü, saat tam bir buçukta, işte or'da... Sevinç'in önün-de bekliyordu beni. Elinde kırmızı bir gülle...

O gün bugün kardeşim oldu benim. Aramıza kimi zaman uzak-lar girse de, bizi yaklaştıran o ilk günkü bağ her zaman güçlüydü. 2010 yılı Kasım ayı sonunda öğrendim hastalandığını. Bu kötü ha-beri, hayatında yer alan hiç kimseden saklamamıştı. Zeynep'le bir-likte (Zeynep Köylü) tedavi süresince bütün gelişmeleri yakından izliyorduk. Hiç inanmadık öleceğine. İlaçlar onu öyle yoruyordu ki –daha da yorulmasın diye– yaşadığı süreci daha geniş bir çevre-ye duyurmaktan özellikle kaçındık. Bulduğum her fırsatta yanında alıyordum soluğu. Zeynep, hastaneye yatışlarında "has odabaşı" olarak ona refakat ediyordu. Her şeye rağmen bizi güldürmeyi na-sıl da başarıyordu...

Onca tedaviye rağmen, kahredici bir ılık hızıyla ilerliyordu her şey. Hale Teyzesi, kuzeni Pınar ve Işıl... İzmir'den kuş olup uçmuş-

tuk yanına. Ama kısa bir süre sonra, ağrı duymasın diye verilen ilaçlarla, derin uykulara dalmıştı. Ağrısı dindiği için uyumasına seviniyorduk bir yandan. Her an bir mucize olabilir diye ikna ediyorduk birbirimizi. Ölümünden bir gün önce Işıl, hastaneye kucağında bir defterle geldi. İçinde Didem'in el yazısıyla notlar bulunan bu defter, aslında bir ajandaydı. "Son yazdığı şiir" olarak, Işıl'a bir süre önce okuduğu şiir vardı içinde: 128 Dikişli Şiir.

Bu son şiiri bir kuytuda okuduk, son bir gece olacağını bilmeden... Işıl, Zeynep ve ben. Bir yokluğa yuvarlanırlar gibiydik... O gece Hale Teyze'yle birlikte kaldık Didem'in yanında. Sabah olmak üzereydi... Hastanenin antetli kağıtlarına, fotokopi çeker gibi yazmaya başladım Didem'in emanetini. Kaybolmasından korkuyordum. Hem şiirin başını okşarsam, sanki Didem hiçbir yere gitmeyecekti...

On gün kadar önce, ne kadar umutluyduk oysa... Doktor randevusu vardı. Yeni bir tedavi düşünülüyordu ve o günü heyecanla bekliyorduk. O sabah, Timur'la birlikte gelmişlerdi hastaneye, kafeteryada buluştuk. Özenle giyinmişti, neşeliydi ve çok hoş görünüyordu. Üç numara saçları, yüzünün bütün güzelliğini ortaya çıkarmıştı. Makyaj yapmış, epeydir uzak durduğu küpelerini, kolyesini takmıştı. İçiyile dışıyla, her şeyiyle hazırды iyi bir haber duymaya. Elinden gelen her şeyi yapıyordu iyileşmek için. Doktorun odasına vardığımızda bir kızı olduğunu hatırlattı özenle. Doktor gülümsedi, gülümserken, başka bir yüzün arkasına gizlenmeye çalışıyordu sanki... O başka yüz olmasa, dünyanın bütün sabahları nerdeyse sular altında kalacaktı.

"Kaç şiir kaç kere sular altında kaldı"ysa... Bodrum katına, misafir olduğum, o rutubetli yalnızlığa dönebilseydik keşke. Onun yirmili yaşlarına... Buz kadar soğuk, nemli bir odada çay içmiştik bisküvi eşliğinde, şiir okumuştuk. "Yüzüm Güvercinlere Emanet" şiirini kumruların seslerini taklit ederek okumuştuk: Gu-guk-guk! sesleriyle içimiz dışımız şiir olmuş, ısınmıştık.

Ve daha pek çok şeyle ısındık birlikte... pek çok şey yüzünden de içimiz titredi.

Yaşadığım bir acıyı paylaşmıştım epey zaman önce. "Tüylerim

diken diken oldu. Bana şiir yazdıracaksın," demişti. Sylvia Plath'ın intihar eden oğlunu duyduğunda da, böyle olmuş belli ki. Oturup şiir yazmış kardeşi Sylvia'ya... Sonra Burcu'ya, Zeynep'e okumuş "Nicholas'ın Ölümü"nü. Ama daha sonra –duyduğuma göre– bir şeye çok kızmış... ve bir gece yarısı yırtıp çöpe atmış yazdığı bu şiiri. Öldüğü gün Zeynep, aklında kalan tek dizeyi sayıklıyordu:

"Sylvia uyan! Nicholas sütünü içmedi!"

İzmir, Ekim 2012

128 DİKİŞLİ ŞİİR

İlk defa bu kadar sağlam yazıyorum.
Haç şeklinde 128 dikişle.
Galiba ahab artık sana ulaşacağım.
Yeteneğim geri geldi,
göreceksin artık kutsal dizeler yazacağım.
Hiç yapmadığım şeyler yapıyorum ahab
Maç seyrediyor ve devamlı topa bakıyorum
Telepati yapıyorum.
Hey ahab ben arada bir fikir buluyorum
Kuşlar için küçük şemsiyeler yapabiliriz
Böylece yağmurda ıslanmazlar
Ve içimdeki ağır sözler için de şemsiyeler
Böylece paraşütle iner gibi hafiflerler
Şiirin içine girerken
Bana bazı şarkılar lazım ahab
hafif şarkılar, acı olmayan şarkılar
çok şarkıya ihtiyacım var
Tutam tutam saçlarımı savuracak şarkılar
Saçlarımla ne yapacağını bilemeyenler
Bir gün onları kaybederler
Böyle bir şey yani ahab
Çok acıyor. Saçlar zaman zaman
Bana neşeli şarkılar
B harfine notalardan sütyen yapan şarkılar

Bir mutfak cadısıyım bu sıralar
Çeşitli şeyleri çeşitli şeylere karıştırmak
Ve seni düşünmek, mırıldanmak
Bazı büyülü yemekler yapmak
Bazı şifalı yemekler yapmak
Ve kalmak istemek ahbap...

Fusunun yeşil ela gözleri var
Ve pembe plastik fincanı ile kahve getirişi var
Ve bana anne deyişi var
Benim pembe fincandan pembe kahve içişim var
Bu kahveleri seviyorum ahbap
İçimi pembe bulutlar kaplıyor
Şekerli ve tatlı bir biçimde havalanıyorum.

Sonra ağrılar, sonra hastaneler ve sonra doktorlar...
Şeker donup yapışıp kalıyor bir kâğıda

Acı bazen öyle yoğun, çok yoğun
Patlak gözlü bir kurbağa
tarifsiz çirkin ve kel.
Edibin kurbağası yakup benimki seyfettin
Neden bilmem işte
Nereden çıktı şimdi seyfettin

Acı dindi diyorum bazen yağmur dindi der gibi
Öyle kendiliğinden ya da tanrı istediğinden
Yüzüklerim yok takmıyorum
kolyelerim yok istemiyorum

Öyle çok şimşek çaktı gece
Ben sonu Z harfi olarak düşündüm
Son harf olarak
Ben Zeni düşündüm ahbap.

Doğdum, doğurdum
Bir insan nasıl büyüyor gördüm
Hayatta kalmak için
Ve hayatta kalmanın yanında
İnandım şiir bir gevezelikti
Şimdi 128 harfli bir şiir var karnımda
Satırlar artık bomboş
Karnımda hissiz bir şiir var
İçimde durmadan bölünen şiirler
Birlikte yok olacağımız şiirler
Birlikte unutulacağımız şiirler
Hiç borcu olmamış şiirler
Ve bu yüzden çok acıyan şiirler

Acı aniden diner yağmurun dindiği gibi
Bazen sadece tanrı öyle istediğinden
Sadece bir mağarada resim çizerim belki
Rüyaların büyük harfle başladığı bir ülkede
Üstümden kaldırılmış bir ölü var
Ahbap senin istediğin o mu?

